Сонце сходить, і кричать в гаю сороки,
аж гора розчервонілася одна
понад яром диким та таким глибоким,
що і крик юнацький не досяг би дна.
Рухає хмаринку ранній легіт тиху
так, щоб не схлюпнути в яр і блиск, і плач,
ніби полум'я свічі веде на книгу,
стримуючи подих в келії читач.
І прозорість у небеснім стигне плесі
тонша і ясніша, ніж гострінь меча...
Сило Божа, дай мені снаги поезій
не читати випадковим слухачам,
бо з останнім звуком читаної речі
і душа понуро з серця виліта,
і по лісі потім в муках порожнечі
мною водить довго темна самота...
А коли вертається з перерви
у покинуте між ребрами гніздо,
то така знесилена, неначе нерви
тягнуться по стежці за нею хвостом...
І вже разом по такій смутній пригоді
між людьми йдемо ми, знурюючи зір,
гірше, як з двома малими дітьми злодій
щось іде просити у попівський двір.
Сило Божа, дай мені думки тверезі
і холодну спостережливість очам,
щоб не квапився читати я поезій
випадковим, як пригода, слухачам,
бо вони вітають і розпусну нору
й душогубцям плещуть на гірських сторчах ...
Сило Божа, дай душі моїй простору
і єдиного з душею слухача!